

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **T. S.**, zastoupené JUDr. Stanislavem Chmurou, advokátem, se sídlem v Praze 6, Jaselská 38, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, č. j. 48 Az 117/2004 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 9. 2004, č. j. 48 Az 117/2004 - 26, zamítl žalobu podanou stěžovatelkou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 12. 3. 2004, č. j. OAM-8188/VL-11-P08-R2-2001, kterým bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že stěžovatelka jako důvod žádosti o udělení azylu uváděla, že opustila Ukrajinu z důvodu snahy vyhnout se prostituci, ke které byla nucena neznámými muži. Na policii se neobrátila. Tvrzené důvody nelze podle krajského soudu podřadit pod § 12 zákona o azylu, neboť jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona

o azylu. Stěžovatelka především nevyužila pomoci státních orgánů v zemi původu k ochraně před kriminálními jevy. Skutková zjištění, z nichž napadené rozhodnutí vycházelo, byla podle krajského soudu dostatečná a závěr vyjádřený v rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Stěžovatelka podala proti rozsudku Krajského soudu v Praze v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvody spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítala, že jsou u ní dány důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří k sociální skupině, která těžce uplatňuje svá práva v konfrontaci s jakoukoliv mocí a není schopna čelit cílenému nátlaku, aby se podvolila provozování sexuálních služeb mimo území své vlasti a přišla o osobní svobodu. Intenzita, s jakou na stěžovatelku působila skupina mužů, byla značná a frekvence opakovaná. Ministerstvo špatně posoudilo míru této intenzity, pokud vycházelo z míry verbální hrozby. Stěžovatelka nemá důvěru v ukrajinský státní aparát, zejména v bezpečnostní složky. Rozhodnutí ministerstva je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože v něm nebyla věnována pozornost problematice nucené prostituce na Ukrajině. Ministerstvo pochybilo, neboť k žádosti o azyl nepřistoupilo individuálně a neposoudilo veškeré konkrétní vlivy a jednání, které vedly stěžovatelku k útěku do České republiky. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a dále navrhla, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu se právními předpisy. Odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatelka jak ve správním řízení, tak v řízení před soudy uváděla jako důvod pro podání žádosti o udělení azylu potíže se soukromými osobami, které označila jako neznámé muže, kteří ji nutili k prostituci, přičemž se neobrátila na státní orgány země původu. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou potíže se soukromými osobami v domovském státě, je bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být tyto potíže pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatelka skutečně domáhala poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Proto není opodstatněná námitka stěžovatelky, že správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když v něm není věnována dostatečná pozornost nucené problematice. Posouzení této otázky je právně relevantní, neboť nucenou prostituci

nelze kvalifikovat ani jako pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ani jako odůvodněný strach z pronásledování z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.

V daném případě správní řízení netrpělo vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jak stěžovatelka namítala, protože ministerstvo si opatřilo dostatek důkazů, na jejichž základě zjistilo přesně a úplně skutkový stav věci, a vyhodnotilo je v kontextu platné právní úpravy. Stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné konkrétní návrhy, co mělo být ještě zjištěno, kterými by se ministerstvo nezabývalo a ani které konkrétní vlivy a jednání nebyly posouzeny. Rozhodnutí ministerstva je řádně a dostatečně konkrétně odůvodněno. Jak ministerstvo, tak krajský soud přistupovaly k žádosti stěžovatelky individuálně a hodnotily důvody, které v průběhu řízení uváděla.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu